

KPS Blog maart 2021:

“Dan toch maar een progressieve premie?”

Het voorgestelde pensioenstelsel op basis van het conceptwetsvoorstel Wet Toekomst Pensioenen haalt veel pijnpunten uit het huidige systeem. Zoals:

- het terugdringen van de bevoegdheden van het bestuur om ongemerkt het vermogen tussen generaties te herverdelen (transpanter),
- het meer op de persoon toesnijden van de totstandkoming van zijn pensioenvermogen (individuele),
- het niet meer kunnen uitstellen van het nemen van de pijn (eerlijker),
- de mogelijkheid van maatwerk van het beleggings- en rentebeleid (slimmer).

En dat met behoud van de voordelen van collectiviteit en gezonde(re) vormen van solidariteit. Zo bezien: een huzarenstukje. Minister Koolmees liet in het FD van 5 maart jl. optekenen “Het pensioenakkoord staat. De rest is techniek”. Maar daar zit nu juist het probleem: zonder techniek geen pensioenakkoord. Bij een nieuw ontwerp is het namelijk, zoals altijd, de vraag: hoe komen we daar? Door te herrekenen en te compenseren voor het afschaffen van de doorsneesystematiek. En daarmee zijn nieuwe pijnpunten geïntroduceerd.

Wat betreft het eerste heet de trukendoos de VBA-methode. Dat die niet lekker uitwerkt, blijkt ook uit de reacties op het conceptwetsvoorstel. Bij een dekkingsgraad van bijvoorbeeld 98% kan deze methode ertoe leiden dat met bijvoorbeeld 92% voldoende dekking bestaat om alle aanspraken om te zetten in persoonlijk vermogen. Het restant is dan het onverdeelde vermogen, te gebruiken voor compensatie. Dat lijkt me een lastig uit te leggen uitkomst (we hebben een tekort, maar toch overwaarde), maar ook het proces naar persoonlijk en onverdeeld vermogen is er een met discutabele veronderstellingen. Dus dan maar de standaardmethode? Bij een dekkingsgraad van bijvoorbeeld 98% krijgt ieder zijn (met 2% gekorte) voorziening op basis van de RTS in zijn persoonlijke pensioenpot. Een stuk overzichtelijker. Het probleem is dan wel dat er geen onverdeeld vermogen resteert dat nodig is voor de compensatie voor toekomstig nadeel. En de rek om een compensatie te financieren door een (tijdelijke) verhoging van de premie is er inmiddels wel uit. Ook die route lijkt - gemeten naar de huidige dekkingsgraden - in veel gevallen op dood spoor.

Het is met name het afschaffen van de doorsneesystematiek dat invaren noodzakelijk maakt en een compensatieregeling vereist. Het waarom - arbeidsmarkteffecten en de vermeende solidariteit van jongere werkenden met oudere werkenden - overtuigt niet en komt ook in het conceptwetsvoorstel niet goed uit de verf. Daarnaast wordt de noodzaak door een groot gedeelte van de sector niet gezien. Misschien dan toch maar een progressieve premie? Het is slechts een suggestie. Maar volgens mij een die *wel* breed gedragen wordt, en pijnpunten wegneemt.

Edwin Schop,
bestuurslid KPS

Dit blog is op persoonlijke titel op uitnodiging van KPS geschreven:
www.kps.nl